

ligvis ogsaa, at det konservative Partis Ordfører ikke tog Afstand fra den i høj Grad uvenlige og arbejderfjendtlige Tale.

Jeg ved, at man ikke i samme Grad betragter andre Arbejdere end de egentlige saakaldte Fagforeningsarbejdere paa den Maade. Jeg henviser i saa Henseende det ærede Medlem Hr. Pürschel specielt til at studere en Artikel i „Nationaltidende“s Aftenudgave for Onsdag den 31. Januar. Der vil han finde Betragtninger, der paa det skarpeste tager Afstand fra, hvad den højtrædede Indenrigsminister her har krævet gennemført overfor Arbejderne. Ikke de egentlige saakaldte Lønarbejdere, dem taler Artiklen ikke om, men den siger, at Staten skal lige saa lidt som enhver anden Arbejdsgiver, ja, end mindre end den private Arbejdsgiver, tillade sig at lokke en hel Klasse Medborgere ind paa en bestemt Bane med Løfte om det og det for saa bagefter at gaa fra disse Løfter. Det skal man ikke gøre; man skal ikke lokke Funktionærer og Embedsmænd ind paa disse Baner for bagefter at svigte dem paa den Maade, at de nu skal tage mod en Nedskæring, saa de faar mindre, end de retmæssigt mener at have Krav paa. Og det siges — jeg tillader mig at citere 4 Linier blot: — „Der ligger i den Holdning fra Statens Side, som vil blive en Følge af de paatænkte Nedskæringer, et illoyalt Brud paa stiltiende Forudsætninger.“ Det udvikles videre, at Landet ikke er tjent med en økonomisk forhutlet og derfor snart demoraliseret Embedsstand. Selvfølgelig ikke, men jeg spørger til Gengæld det konservative Parti og Regeringen og dens Parti: Er Landet tjent med en økonomisk forhutlet og derfor demoraliseret Arbejderstand? Ubetinget ikke. I samme Grad som den forhutlede, ødelagte og demoraliserede Embedsstand er til Skade for Landet, er det til ubodelig Skade for Landet, hvis danske Arbejdere i Tusindtal, som det nu sker, ødelægges, demoraliseres, ser deres Hjem gaa til Grunde og kun har Udsigt til flere Aars fortsat Arbejdsløshed. Jeg beder fremdeles disse Ting overvejet. Det er hverken dramatiske Scener, det ærede Medlem Hr. Pürschel ser eller hører, det er den nøgne Kendsgerning — som Regeringens Organ kalder en søgt Anledning —, at der er 60 000 arbejdsløse paa tredie Vinter i vort Land.

Jeg mener fremdeles, at de Indvendinger, der er gjort mod den af mig foreslaaede Dagsorden, intet reelt indeholder og forstaar ikke, at man ikke griber denne

Lejlighed til at faa skubbet lidt paa Fremhjælpsningen af de Erhvervsinteresser, der i saa høj Grad trænger dertil. Som jeg alt har sagt, det, vi har ønsket, er ved denne Dagsorden at give Stødet til en Overvejelse af en Række Spørgsmaal, som kan bidrage til Løsningen af det store Samfundsproblem, som Arbejdsløsheden er. For saa vidt det altsaa skulde vise sig, at den Dagsorden, jeg har foreslaaet, ikke skulde kunne samle Flertallet, finder jeg, at den Dagsorden, som er stillet af det ærede Medlem Hr. P. Munch, hvis Begrundelse i saa høj Grad stemmer med de Anskuelser, som Arbejderne naturligt maa gøre gældende i Tider som disse, maaske paa anden Maade kan bidrage til det samme, som hovedsagelig har været vort Formaal, nemlig at bringe Fart i Spørgsmaalenes Behandling.

Jeg anbefaler fremdeles, at man vedtager den af mig foreslaaede Dagsorden, men for saa vidt den skulde blive forkastet — jeg gaar ud fra, at Afstemning over den maa finde Sted først —, vil jeg mene, at det var naturligt da at stemme for den af Hr. P. Munch stillede, hvilket jeg altsaa anbefaler. Den lider efter min Mening af den Skavank, at den kan bevirke, at Sagen trækkes i Langdrag, at der bliver lange Overvejelser, længere Overvejelser end ønskeligt; men kan man ikke faa det, som man helst vil have, hænder det jo saa ofte her i Livet, at saa tager man det næstbedste, det, som man kan faa. Det vil jeg altsaa ogsaa mene man i den foreliggende Situation maa gøre, og jeg kan ikke tænke mig, at man fra andre Sider i Salen skulde være uvillig til at stemme for den af det ærede Medlem Hr. P. Munch stillede Dagsorden. Den maa da formentlig kunne blive vedtaget, og saa vil vi indenfor en overskuelig Tid faa at se, hvad der muligvis kan komme ud deraf.

Jeg maa dog tilføje, at naar der i det ærede Medlems Dagsorden siges, at det, man skal have, er „en samlet Forhandling mellem Repræsentanter for Rigsdagen, Kommunerne og de forskellige Erhverv“, gaar jeg ud fra — jeg nærer for øvrigt ingen Tvivl om, at det er det ærede Medlems Mening —, at man ved „Erhvervene“ ogsaa tænker paa Arbejderorganisationerne, som jo hører til Erhvervene, og uden hvilke Erhverv overhovedet ikke kan drives.

Og netop fordi jeg forudsætter, at man ogsaa regner Arbejderne for hørende med til Erhvervene, vil jeg i Anledning af det ærede Medlem Hr. P. Munchs Udtalelser